

L'educació telemàtica en temps de coronavirus

written by Jordi Baylina | 23 de març de 2020

Estem vivint uns temps complicats i que albiren grans canvis socials, potser ens hem de parar a pensar què és el que podem fer per afrontar un futur diferent i com ens preparem per fer-ho. El coronavirus, per exemple, és una oportunitat per fer la gran prova del teletreball, diuen els experts que després d'haver comprovat el funcionament i veure que moltes activitats es poden fer remotament, res tornarà a ser igual.

Aquests dies també haurien de servir per veure que l'educació també pot pujar a aquest tren i canviar moltes dinàmiques, però la realitat és molt diferent i veiem que s'està quedant enrere. L'altre dia el Conseller Bargalló deia "Hi ha alumnes en situació més desfavorida, amb necessitats especials i que no disposen d'internet. I es podrien quedar despenjats". És aquest el motiu pel qual el Departament d'Educació ha descartat les activitats lectives en línia, perquè segons el Conseller, encara que els centres educatius estiguin preparats per fer-ho, existeix una bretxa digital i hi ha famílies que a casa seva no tenen connexió a Internet i que no disposen dels aparells necessaris per fer el seguiment de les classes.

Tot i que puc estar d'acord amb el diagnòstic fet pel Conseller, discrepo amb la solució que ha pres el Departament davant del repte que tenien el deure d'assumir.

Sempre he defensat l'excel·lència, per aquest motiu no crec que sigui positiu per la nostra societat això que està tan de moda d'"igualar per baix". Després d'aquesta crisi humanitària haurem de sortir més forts i més preparats i aquesta filosofia crec que és errònia, ja que empitjorar la mitjana d'educació de la societat significa no anar endavant, sinó quedar-nos endarrerits.

Crec que la decisió és errònia per una mala lectura de la realitat, ja que no té en compte que les desigualtats persisteixen; els grups d'elit se segueixen organitzant, i no perdran pistonada, ells sí que compten amb tots els recursos materials, tecnològics i pedagògics per seguir tirant endavant. Per tant, seguirem augmentant la inequitat. Això sense tenir en compte que per l'Administració el paper més còmode i fàcil és no fer res.

Amb aquesta anàlisi de la situació, i veient que no anem pel bon camí, volia fer una proposta d'enfocament diferent que demana més implicació social i, naturalment, de l'administració pública. Que cada alumne i/o família amb recursos n'apadrini un altre que no els tingui (parlem sempre dins de la mateixa comunitat educativa o la més propera), si en una escola el nombre d'alumnes sense recursos és major que el nombre d'alumnes amb recursos, s'hauran d'ajuntar amb gent d'altres escoles del barri o la zona. I no només implicant els alumnes, també les famílies. Res molt diferent del que funciona a moltes escoles en l'àmbit de la lectura i que la Generalitat ho ha utilitzat també per la política lingüística: l'apadrinament o parelles educatives. Un mètode viable i senzill.

Per fer-ho més efectiu aquest apadrinament també es pot fer extensiu als mestres. Si som conscients de la realitat, també hem de saber que hi ha mestres que no tenen recursos o coneixements per moure's fàcilment amb els mitjans digitals, doncs aquests són els que han de tenir un altre mestre que els ajudi o fer-ho des del mateix Departament d'Educació, ja que molts poden tenir tota la voluntat del món de no deixar els seus alumnes enrere i no saber com fer-ho.

Pensem que totes les eines que es necessiten per impartir classes en línia ja existeixen al mercat, estan prou madures i els estan utilitzant moltes escoles, universitats i empreses per fer formació en línia. No estem descobrint res nou, no estem parlant de muntar noves xarxes, només utilitzar les que

ja existeixen i tenen èxit.

Per acabar, dir que els recursos econòmics i materials requerits tampoc són tants, es podrien aconseguir alguns de manera particular (de les famílies amb recursos, *crowdfunding* particulars...) i, per descomptat, que haurien d'estar previstos en les mesures excepcionals que estan prenent tots els governs, de què serveix que donem peix a la societat per quan sortim immediatament de la crisi, si el peix s'acabarà. Que tal si els ensenyem a pescar de la manera més productiva i eficient possible, estem treballant per al millor futur del nostre país. Un millor futur social i econòmic.

Després d'aquesta crisi, i per estar sempre preparats i alerta, no m'estranyaria que s'imposés setmanalment o quinzenal "el dia del teletreball", que tothom pogués treballar o assistir a classes en línia sense que això suposi problemes i sí avantatges.